

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 13. června 2019 v senátě složeném z předsedy JUDr. Eduarda Wipplingera a soudkyň Mgr. Daniely Jeřábkové a JUDr. Libuše Chudíkové v trestní věci obžalovaného M. Š., narozeného v , trvale bytem ,

takto:

K odvolání Okresního státního zástupce v Karlových Varech se podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 11. 4. 2019 č. j. 5 T 111/2018 – 302 ve výroku o uložení trestu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že obžalovaný M. Š. **se odsuzuje** podle § 185 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **tří (3) roků**, jehož výkon se mu za použití §§ 81 odst. 1 a 82 odst. 1 trestního zákoníku **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání **čtyř (4) roků**.

Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá povinnost zdržet se nevyžádaného styku s poškozenou P. Č., narozenou .

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný M. Š. uznán vinným, že
 - 1) dne 5.9.2018 v době kolem 13.15 hodin v , si počkal

u Střední školy [REDAKCE] na svou bývalou přítelkyni poškozenou P. [REDAKCE] Č. [REDAKCE], nar. [REDAKCE], až jí skončí výuka, načež k poškozené přistoupil, chytil jí zezadu za krk a dal jí pus, aby ji zastavil a odloučil od ní její spolužáky, sdělil poškozené, ať mu dá její mobilní telefon Iphone X, IMEI: [REDAKCE] s tel. číslem [REDAKCE] v hodnotě 30 000 Kč, který měla v pravé kapse bundy a držela ho pravou rukou, což poškozená odmítla, na to sáhl obžalovaný do její kapsy a mobilní telefon si vzal za účelem kontroly toho, s kým poškozená komunikovala, poškozená následně s obžalovaným musela jít směrem k [REDAKCE], neboť měla strach, že jinak jí obžalovaný ublíží, jelikož jí cestou říkal, že když jej nebude poslouchat, ublíží její rodině i jí, když se poškozená rozplakala, sdělil jí obžalovaný, ať se usmívá, protože pokud někdo z kolemjdoucích lidí zavolá policii, tak jí zabije, takto poškozenou donutil dojít až na zastávku autobusu [REDAKCE] a dojet s ním do [REDAKCE], kde poškozenou donutil vystoupit a jít do obžalovaným pronajatého bytu na adrese [REDAKCE],

2) dne 5.9.2018 po jednání ad 1) v [REDAKCE], ulici [REDAKCE] v pronajatém bytě poškozenou hodil na postel, začal jí vyčítat telefonickou komunikaci s dalšími osobami, když se poškozené udělalo špatně, odešli do sprchy, kde ji začal sprchovat oblečenou studenou vodou, když se mokrá vrátila k posteli, tak jí nařídil, ať se svlékne do naha, vzal svůj mobilní telefon a přes slovní odpor poškozenou vyfotil v několika pozicích nahou, vyhrožoval poškozené, že na veřejné síti Instagram uveřejní jejím jménem její nahé fotografie, následně poškozené přikázal, aby mu sála pohlavní úd, při čemž si ji natáčel na mobilní telefon, a přes její nesouhlas na poškozené vykonal soulož, které se poškozená nebránila z obavy o svůj život a zdraví, pramenící jednak z výhrůžek obžalovaného, že pokud nebude poškozená dělat to, co obžalovaný chce, zabije ji, jednak z předchozího násilného jednání obžalovaného vůči ní,

3) bezprostředně po jednání ad 2) obžalovaný vzal mobilní telefon poškozené Iphone X, IMEI: [REDAKCE] s tel. číslem [REDAKCE] v hodnotě 30 000 Kč, poté uzamkl poškozenou ve svém bytě se slovy, že si jde zacvičit do posilovny, a pokud zde poškozená nebude za hodinu, až se vrátí, tak si ji najde a zabije, přičemž po odchodu obžalovaného se poškozené podařilo odemknout vchodové dveře bytu a za pomoci jedné obyvatelky bytového domu si přivolat pomoc.

2. Jednání obžalovaného bylo kvalifikováno pod bodem 1) jako přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku, pod bodem 2) jednak jako zvlášť závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a, b) trestního zákoníku, jednak jako přečin výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1 trestního zákoníku a pod bodem 3) jednak jako přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku a jednak jako přečin neoprávněného užívání cizí věci podle § 207 odst. 1 trestního zákoníku. Za uvedené jednání byl odsouzen podle § 185 odst. 2 a § 45 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dva a půl roku, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří let.
3. Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku byla obžalovanému uložena povinnost zdržet se nevyžádaného styku s poškozenou P. [REDAKCE] Č. [REDAKCE], nar. [REDAKCE]. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu mu byla uložena povinnost uhradit poškozené P. [REDAKCE] Č. [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE], na náhradu nemajetkové újmy částku 30 000 Kč.
4. Proti tomuto rozsudku podal státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Karlových Varech odvolání, které zaměřil do výroku o vině i trestu. Konstatoval, že soud sice svým rozhodnutím učiněným i na podkladě návrhu státního zástupce v hlavním líčení zhojil některé hmotněprávní vady obžaloby pokud jde o jednotu skutku a právní kvalifikaci, avšak výsledný rozsudek i přesto trpí hmotněprávními vadami. Předně skutek pod bodem 1 tak, jak byl soudem zjištěn a ve výroku rozsudku způsobem odpovídajícím skutkovým zjištěním popsán, naplňuje jednoznačně znaky zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 trestního

zákoníku, když obviněný se za použití pohrůžky násilí i bezprostředního násilí, jimiž zbavil poškozenou možnosti se jeho jednání účinně bránit, zmocnil jejího mobilního telefonu. Pro naplnění znaků loupeže není rozhodný motiv, s jakým se obviněný cizí věci zmocňuje, ani není rozhodné, zda si věc posléze ponechá, anebo s ní naloží jinak. Tento zločin je dokonán právě zmocněním se cizí věci, čímž se rozumí odnětí takové věci z faktické dispozice oprávněného držitele a vyloučení této možné dispozice. Obdobné argumenty pak lze užít i k výroku o vině pod bodem 3 rozsudku, kde právní kvalifikace užitá soudem, tj. jednočinný souběh přečinu neoprávněného užívání cizí věci a přečinu vydírání je dle ustálené judikatury a komentářové literatury vyloučena. Jednání obviněného vůči poškozené, které trvalo po delší časový úsek a kde s postupně se měnícím jednáním a tedy i měnícími se záměry pachatele, muselo dojít z hlediska hmotného práva k rozdělení jednání na více skutků, nelze přes toto hmotněprávní dělení posuzovat izolovaně. Soud správně v odůvodnění k bodu 2 uvedl, v čem spatřoval násilí popřípadě jeho pohrůžky, které mj. způsobily, že poškozená se aktivně obviněnému nebránila. Za této situace však nelze prvek násilí přehlížet i ve vztahu ke zmocnění se jejího mobilního telefonu. Jednání obviněného je pak na místě posoudit jako zvlášť závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku, a to již pod bodem 1, přičemž skutečnost, že obviněný poté poškozené na kratší časové úseky telefon svěřoval (zjistit autobusová spojení, přijmout hovor od matky) na této kvalifikaci nic nemění. Pokud jde o trest, považuji jej za nepřiměřeně mírný. Dojde-li ke změně výroku o vině, pak bude třeba vzít v úvahu, že v dané věci jde o souběh dvou zvlášť závažných zločinů a dalších mírněji trestných jednání (přečiny dle § 192 a § 175 tr. zákoníku). U obviněného vyjma bezúhonnosti a věku blízkého věku mladistvých není dána žádná polehčující okolnost. Pokud soud má za to, že v jeho případě postačí ještě trest podmíněně odložený, pak by to jistě měl být trest přiměřeně přísnější, limitně se blížící třem letům odnětí svobody, přičemž i zkušební doba by se měla nepochybně limitně blížit horní hranici zákonné výměry. Lze ovšem nepochybně uvažovat i o trestu nepodmíněném. S ohledem na výše uvedené navrhuji, aby Krajský soud v Plzni jako soud odvolací, podle ustanovení § 258 odst. 1 písm. d, e) trestního řádu napadený rozsudek zrušil a podle § 259 odst. 3 ve věci sám rozhodl o vině i trestu.

5. Krajský soud v Plzni z podnětu podaného odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž směřovalo podané odvolání, i správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Dospěl přitom k následujícím závěrům.
6. V řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, byla dodržena všechna zákonná ustanovení včetně těch, která mají zabezpečit právo obžalovaného na obhajobu a která zajišťují řádné zjištění skutkového stavu věci. Okresní soud bez procesních vad provedl dokazování v dostatečném rozsahu tak, aby mohl učinit správné skutkové i právní závěry. Provedené důkazy pak hodnotil způsobem uvedeným v § 2 odst. 6 trestního řádu a své závěry podrobně vysvětlil v odůvodnění napadeného rozsudku v souladu s ustanovením § 125 trestního řádu.
7. Skutková zjištění soudu prvního stupně jsou správná, neboť na základě provedených důkazů lze mít za prokázané, že se obžalovaný popsané trestné činnosti dopustil, ostatně obžalovaný si proti rozsudku odvolání nepodal. Okresní soud rovněž podrobně a věcně správně rozebral v odůvodnění svého rozhodnutí i otázku právní kvalifikace jednání obžalovaného. S těmito závěry se krajský soud ztotožnil a použitou právní kvalifikaci rovněž považuje za odpovídající. V tomto směru tedy nebylo vyhověno odvolání státního zástupce, které směřovalo i do právní kvalifikace jednání obžalovaného pod bodem 1), 3) napadeného rozsudku. Pokud jde o jednání pod bodem 3) napadeného rozsudku, ve vztahu k němuž odvolání namítá, že jednočinný souběh přečinu neoprávněného užívání cizí věci a přečinu vydírání je dle ustálené judikatury vyloučen, pak je nutno konstatovat, že okresní soud neuvádí, že se obžalovaný svým jednáním dopustil přečinu vydírání a přečinu neoprávněného užívání cizí věci v jednočinném souběhu. Dle okresního soudu jde i podle právní věty o vícečinný souběh. Jednání obžalovaného pod bodem 3) bylo zvláštní, okresní soud neprokázal, že si chtěl přisvojit mobilní telefon poškozené. Poté, kdy obžalovaný poškozenou uzamkl v bytě, vyhrožoval jí, že tam musí zůstat atd., pak toto jednání kvalifikoval

okresní soud jako přečin vydírání. Třebaže je toto jednání popsáno v jedné skutkové rozvité větě, nejde o jednočinný souběh.

8. Námitky odvolatele směřovaly i proti výroku o vině pod bodem 1), kdy se domáhal, aby jednání obžalovaného bylo posouzeno jako zvlášť závažný zločin loupeže. Okresní soud věc posoudil citlivě, konkrétně rozebral všechny důkazy, které měl k dispozici. V odvolání je konstatováno, že není rozhodný motiv jednání, tedy motiv, s jakým se obviněný cizí věci zmocňuje, ani není rozhodné, zda si věc posléze ponechá nebo s ní naloží jinak. Tento zločin je dle odvolatele dokonán právě zmocněním se cizí věci, čímž se rozumí odnětí takové věci z faktické dispozice oprávněného držitele a vyloučení této dispozice. Není však pravda, že zločin loupeže je dokonán zmocněním se věci. Tento trestný čin je dokonán právě užitím násilí v úmyslu zmocnit se věci, nikoliv zmocněním se věci.
9. V dané trestní věci byly trestní úkony zahájeny pro zvlášť závažný zločin loupeže, poté byl podán návrh na podání obžaloby, kde jednání nebylo kvalifikováno jako loupež. V podané obžalobě jednání obžalovaného pod bodem 1) rovněž nebylo posouzeno jako zvlášť závažný zločin loupeže a návrh na uplatnění této právní kvalifikace byl učiněn až v hlavním líčení. Je tak patrné, že státní zastupitelství od počátku nemělo jasnou představu o právní kvalifikaci jednání obžalovaného. Okresní soud dospěl k závěru, že se skutek stal tak, jak je popsán, tedy že obžalovaný chytil bývalou přítelkyni zezadu za krk a dal jí pusu, aby ji zastavil a odloučil od ní spolužáky. Pak teprve jí sdělil, aby mu dala mobilní telefon, telefon si prohlédl, aby zjistil její komunikaci. Možná lze takové jednání považovat za hraniční případ, ale krajský soud má rovněž za to, že závěr okresního soudu o právní kvalifikaci, kterou je nutno aplikovat na jednání obžalovaného, je správný a nelze ani dle krajského soudu jednoznačně prokázat, že jeho jednání jednoznačně směřovalo ke zmocnění se cizí věci. V tomto směru lze tedy beze zbytku odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku. Okresní soud i podrobně zdůvodnil, proč jednání nekvalifikoval dle § 353 trestního zákoníku jako nebezpečné vyhrožování. Odůvodnění napadeného rozsudku i v tomto směru považuje krajský soud za odpovídající.
10. Pokud přesto krajský soud zrušil napadený rozsudek, pak ho zrušil pouze ve výroku o trestu, neboť v tomto směru bylo dáno za pravdu státnímu zástupci. Tento případ byl hraniční, neboť by bylo možno zvažovat u obžalovaného i uložení represivního trestu, tedy již trestu spojeného s odnětím svobody. Obžalovaný byl odsouzen i za zvlášť závažný zločin znásilnění dle § 185 odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákoníku, kde byl ohrožen trestem odnětí svobody od dvou do deseti lety. Dále byl odsouzen za dvojnásobný přečin vydírání dle § 175 odst. 1 trestního zákoníku, za přečin výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1 trestního zákoníku a za přečin neoprávněného užívání cizí věci dle § 207 odst. 1 trestního zákoníku. Okresní soud dal ovšem správně obžalovanému šanci, když mu uložil ještě podmíněný trest odnětí svobody ve výměře dva a půl roku. S druhem uloženého trestu se ztotožnil i krajský soud, avšak jeho výši považuje za nedostatečnou. K odvolání státního zástupce tedy byl zrušen v napadeném rozsudku výrok o trestu a krajský soud uložil obžalovanému sice ještě výchovný trest odnětí svobody, ale ve vyšší výměře, a to v trvání tří roků, tedy rok nad spodní hranicí zákonné trestní sazby. Rovněž zkušební dobu podmíněného odsouzení stanovil v delším rozsahu, a to v trvání čtyř roků. Při ukládání tohoto trestu bylo přihlédnuto k závažnosti jednání obžalovaného, která byla výrazná. Podmíněný trest byl ukládán zvláště s přihlédnutím k okolnostem uváděným i okresním soudem, tedy že se obžalovaný jednání dopustil ve věku blízkém věku mladistvých, dosud nebyl projednáván pro žádný přestupek v místě bydliště, nebyl dosud soudně trestán. Zároveň mu byla podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku uložena i povinnost zdržet se nevyžádaného styku s poškozenou P. Č. Jinak zůstal napadený rozsudek nezměněn.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 13. června 2019

JUDr. Eduard Wipplinger v. r.
předseda senátu

Vypracovala: JUDr. Libuše Chudíková v. r.